Υπάρχουν θάνατοι που κάνουν το μαύρο πιο πηχτό. Υπάρχουν όμως και θάνατοι που είναι αναστάσιμοι, που αφήνουν ένα κόκκινο σημάδι ελπίδας σε μας τους ζώντες και περιλειπομένους.
Επέλεξα τρεις τέτοιους ελπιδοφόρους θανάτους να αναδείξω πασχαλιάτικα, για τους δυο πρώτους μίλησαν πρώτοι, άλλοι, πριν από μένα.

6-4-12. Οι Πακιστανοί του τρένου, ο Χομαγιούντ Ανγουάρ και ο Βακάρ Αχμέντ.

Μαζί με δυο συμπατριώτες τους τον Αχμάντ και τον Μασούντ που γλίτωσαν, μόνοι αυτοί ανάμεσα σε 30 παριστάμενους, πήγαν να σώσουν το γηραιό ζευγάρι, διπλά εγκλωβισμένο, στο ΙΧ και στις γραμμές και τους πάτησε το τρένο. Πριν την κατηγορία του λαθρομετανάστη, του Έλληνα, του ξένου μας θύμισαν τη γενικότερη του ανθρώπου, με την κοινή μοίρα, θνητός κάτοικος της Γης. Αν αποκτήσουμε κάποτε μεταναστευτική πολιτική, αν υπάρξουν κάποτε και στην Ελλάδα Ριάτσε, χωριά εγκαταλελειμμένα που θα αναστηθούν από ξένους, αξίζει κάποιες πλατείες τους να πάρουν τα ονόματα των νεαρών Πακιστανών που πέθαναν υπηρετώντας την ανθρωπιά.

8-4-12, πεθαίνει ο Σάββας Πετράκης, 62 ετώ ν.

Πολίτης του κόσμου, σύγχρονος σαν την Πινακοθήκη που ίδρυσε στο χωριό του και αρχαίος σαν πέτρα της Βιάννου, πέτρα καμένη και μυρωμένη με τις ευωδιές της φύσης και του πολιτισμού της Κρήτης. Τον αποχαιρέτησε έξοχα η Ρέα Γαλανάκη. Να προσθέσω το τελευταίο μήνυμά του, πνευματική υποθήκη, μου το έστειλε την πρώτη μέρα της άνοιξης, της τελευταίας του άνοιξης. Αφορούσε το χειμώνα που επιφυλάσσουν οι πανταχόθεν απειλές που ζώνουν το νησί, τα Αστερούσια, τη Βιάννο, η επέλαση των ΑΠΕ, οι δεξαμενές στη Δέρματο, τα λατομεία που σκονίζουν το χωριό του.

"*Πολύ φοβάμαι αγαπητέ Αντώνη*

ότι αν δεν προτάξουμε όσα η ουμανιστική υπόστασή μας υπαγορεύει, σε λίγο καιρό θα μιλάμε, όχι για μια Κρήτη, αλλά για μια ... χαμένη Κρήτη...

Ωφου Λαίλαπες ..."

8-4-12, πεθαίνει ο Κωστής Λιναρδάκης.

Στειακός, έφυγε στα 56 του παλεύοντας απ' τα 50 του τον καρκίνο στα ίσα. Τον έλεγε με το όνομά του και τον κυνηγούσε σε κάθε όργανό του που τρύπωνε. Με πείσμα, με δύναμη, με

χαμόγελο. Δε χάνει ο Διαμαντίδης, τού 'λεγα, ήταν βαμμένος παναθηναϊκός, το πίστευα. Έχασε στο τέλος, αλλά μας άφησε με το χαμό του ένα παράδειγμα ζωής. Όλη η Σητεία ήταν στο ξόδι του, γιατί ήταν καλός άνθρωπος, αλλά κυρίως για την ελπίδα που μας άφησε με τον αγώνα του, πολύπλευρα χρήσιμη στους καιρούς μας.

Και μετά τους αναστάσιμους θανάτους η ελπίδα αυτοπροσώπως, όπως την ανέσυρα σε μια φωτογραφία. Ήταν 5 Αυγούστου του 2005. Ολιγοήμερες διακοπές στη Σύρο. Επισκέπτομαι τον Απόλλωνα, το θέατρο του Τσίλερ, μικρογραφία της Σκάλας του Μιλάνου. Έξοχο το κτίριο, τα εκθέματα ενδιαφέροντα, αλλά εγώ τρελάθηκα με τον πιτσιρικά της φωτογραφίας. Αυστηρός, μόλις με έχει επιπλήξει που τον τράβηξα, "απαγορεύονται οι φωτογραφίες με flash κύριε". Ήταν τότε 12χρονος μαθητής του Δημοτικού και είχε αναλάβει μαζί με συμμαθητές του την ξενάγηση στο κτίριο στο πλαίσιο τοπικής συνεργασίας του Δήμου με τα σχολεία. Ερασιτέχνης ξεναγός, θα είχε σίγουρα άγνοια για κλειστά και ανοιχτά επαγγέλματα, σοβαρός, άψογος στη δουλειά του. Το πολιτικό αποτύπωμά του πρέπει να ήταν βαθύ, για να το ανασύρω άθικτο εφτά χρόνια μετά. Συμβολίζει την Ελλάδα της δημιουργίας, στον αντίποδα της Ελλάδας που διεκπεραιώνει μπαλώματα και εκτονώνεται με καταγγελίες. Συμβολίζει την Ελλάδα της προκοπής, πέρα απ' το "ξεπουλάω, άρα υπάρχω ως κυβερνήτης" και πέρα απ' το "καταλαμβάνω, άρα υπάρχω ως κοινωνικός αγωνιστής". Ήθελε μεγαλώνοντας να γίνει δικηγόρος. Τώρα πρέπει να είναι φοιτητής στη Νομική, αν παρέμεινε στην Ελλάδα. Με μια σχολή που ανοιγοκλείνει για ψύλλου πήδημα, αναρωτιέμαι τι να κάνει τώρα ο νεαρός φοιτητής, αν διατηρεί τα όνειρά του και εκείνη τη ζέση να ξεναγεί τους ξένους στους θησαυρούς του τόπου μας, περήφανος για την Ελλάδα.

Κοιτώ τη φωτογραφία κι ονειρεύομαι τους μαθητές μας, πατριδογνώστες και πατριδολάτρες, ξεναγούς στις μοναδικές μας αρχαιότητες, μνημεία, σπήλαια, περιοχές natura, τόπους που εμείς έχουμε φροντίσει, προστατεύσει, αναδείξει. Ονειρεύομαι την ανάσταση του τόπου και του λαού μας, με μικρούς θαυματουργούς Χριστούς τους πακιστανούς του τρένου, το Σάββα της Βιάνου, τον Κωστή της Σητείας, το Συριανάκι της φωτογραφίας.

Αντώ νης Ανηψητάκης